

Mijn zwaarste Battle ever

Het zit er weer op... de 7e handbikebattle... En wat was ook deze uitvoering weer bijzonder.

Alle kenmerkende ingrediënten zaten er in: Zweet, kapotgaan en toch doorzetten, mooie gesprekken en nieuwe vriendschappen, totaal nat geregend worden, sneeuw en zon-op-het-moment-dat-het-moet, heerlijke bedden en andere ADL-omstandigheden, raar-want-anders-eten, Späzi, mooie gesprekken op het terras bij een colaatje of Hefe Weissen, allerlei en vooral veel emoties, vreemd-Duitse taal, Move Forward, clinics, Jetze Plat, Mischa Hielkema en zelfs Lucinda Brand, gestroomlijnde organisatie en briefings, belachelijk mooie natuur, woeste bergtoppen, mannen met net zo woeste baarden, vrouwen met iets lieflijkere dirndl-decolletés, het groepsgevoel en veel familie, smeer en lekke banden, stiekem belachelijk hard afdalen, fantastische en vervloekte buddy's, dansende rolstoelen op foute muziek en de Gold-party, HBB-groen, Move Forward-rood en Finishers-glorie!

Voor mij is dit Inmiddels mijn 6e battle en wat was deze editie zwaar voor mij, loodzwaar! Nooit eerder heb ik zo'n deprimerende battle meegemaakt, want... ik was daar niet.

Om allerlei zwaarwegende redenen had ik besloten dit jaar mezelf eens niet in te schrijven voor de versie van 2019. Dat was een weloverwogen besluit, kwestie van prioriteiten stellen, al viel het me zwaar. Ik ben wel gewoon mijn handbike-ding blijven doen, al was het iets minder vaak en was er even geen doel voor dit jaar. Ik heb ook veel met de Rijndammers meegetraind, waardoor je toch weer met die hele aanloop er naartoe bezig bent. En dat is helemaal niet erg.

Toen uiteindelijk het begin van de Battle-week daar was, heb ik elk moment mee beleefd, te meer daar mijn matties Ed en vooral Robbert er wél naartoe gingen en ik nog in vele app-groepen van alles mee beleefde. En dat vooral ook niet ontweek, zelfs steeds opzocht.

Ervaring leert en zodoende was ik ook redelijk op de hoogte van het programma. Ik betrapte mezelf er ook op, dat ik soms 's nachts wakker werd en m'n gedachten direct in Oostenrijk zaten. Bij mij gaat de telefoon in de nacht op vliegtuigstand, maar zondagnacht moest ik even naar het toilet. Geheel tegen mijn principes in, zette ik mijn telefoon even aan, checkte WhatsApp en zag dat Robbert nét het Kaunertal in kwam rijden.

Ik had ook weer zo graag bij de clinic geassisteerd, dat is zo heerlijk en dankbaar om te mogen doen. Ik heb ook steeds de weervoorspellingen in de gaten gehouden. Die was niet altijd top, maar op de dag van de Battle was die uitmuntend! Ik heb ook veel contact onderhouden door tekst-foto-video-apps en telefoontjes met vrienden en kennissen in het dal, ook van andere teams, heb ook foto's doorgestuurd naar belanghebbenden, had contact met Reggi van Haus Renate, de Move Forward-brigade en ook met andere lotgenoten ("thuislijers", zoals ik).\

Ook de mooiste emo-show van het jaar ga ik missen: De vrijdagavond, waarbij de prijzen worden uitgereikt, Rijndam weer de teamprijs pakt :) en de aansluitende fameuze Gold Party, waarbij de bubbels, Hefe, Schnaps en rolstoelen door de lucht vliegen. Alle

emotie komt dan vrij na maandenlang hard trainen en afzien en wordt orgastisch ontladen in 1 avond vol, feest, dans en mooie gesprekken, muzikaal ondersteund door klassiekers van het niveau "Schatje mag ik je foto" en "Ik heb een toeter op mijn waterscooter".

Op de donderdag-battledag heb ik ook vrij onrustig geslapen, alsof ik zelf weer aan de start moest verschijnen. Ik ben ook iets later naar het werk gegaan om de start te kunnen zien. Ik zag die gespannen en ook vrolijke koppies en voelde al die emoties en gedachten door me heen stuiteren: Zo herkenbaar! Veel van die koppies herkende ik ook. Ik vertelde erover aan mijn vrouw en merkte dat mijn stem erg trilde...

Op mijn werk zette ik de iPad op de livestream en was wat afwezig en er kwam niet zo veel werk uit mijn handen. Bij een praatje van de directeur betrapte ik me erop, dat ik hem met gerichte hersengolven tot spoed aanzette. Dat lukte en uiteindelijk heb ik veel bekenden vanaf half 12 zien finishen.

Er vreet iets aan je, als je merkt dat je antwoord op hulpvragen in de Move Forward-app... en dat gevoel blijft. In eerste instantie stond de webcam naar opzij gericht (dus dan zie je alleen maar flitsen voorbijkomen) en was er geen geluid. Ik herkende een aantal mensen die in beeld liepen en stuurde een berichtje om dat door te geven aan de vrouw van één de hoofd-organisatoren.

Na enige tijd zie je opeens dat de webcam goed gericht wordt naar de aankomst van de deelnemers en dat er onderin beeld opeens een zinnetje staat... <ZIE SCREENSHOT 😊>



Als je een webcam op 1000 km afstand niet-softwarematig kan beïnvloeden en je herkent er de helft van de mensen, dan weet je dat je aan de verkeerde kant van de camera staat en er een HBB-logo op je hart getatoeëerd staat!

(Bovendien heb ik mijn boeking voor Haus Renate al staan)



Klaar voor de start